

Hi ha nyp fjerat ett af foster,
Landets största minnen, minnet af
den hjertekoning, som på Lützows
slagfält förblödde . .

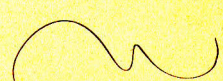
Men Lussarje skall bringa
nya bud om nya fäster.

Öfver allt i fosterland, ja
ock i främlings bygd har man
fjerat af minnet af barden i Nord,
i det rike och en konung, Söngers-
konungen Adrians Tegner.

För 100 år sedan - weta vi -

Lag den lyslocke på ditt första gån-
gen uppf ditt öga och möttes af dagens
ljus, hem, som sedan skulle sjunga
Söngens till Salen.

I Wermlands bygd - der skulle
suart den unge börja sin skolgång
ut i skola, i lunning lund, vid bäckens
fall och på ^{skog och} nadjons strand.

Der skulle det öra skerpas som lyddes
så troloft till kärans glada drill,
till traskens djupa sleg i fjärrskog,
till afkommandens hvarskinnig kring
at skullen om forna tiden om faders
stodad, som lyddes till vägens braskning
med kutt, skänkande åter och åter
erkingens drapa.

Och så — Kärans skände den
lyras strömmar och tjöng om Trithioff
och Angeborg.

Ungdomens var här
hänge vi ej vid Sängens kapper —
och i lifadens host, hven lifver ej
om, med Trithioffs saga den
ungdoms dag.

Och Trea han tjöng och så
mycket annat han gaf oss i arf
det raskt och mal väl sent skall
förtäsa.

Afskedet till min lyra har redan

länge sin förklingat och många
gånge bländen på hans graf förviss,
nat, men, oförgätlig, står hans
ädle bild inför oss.

Med dessa några få ord han
man velat { den lika minnesfäst
som vi nu, också i vår krets, vilja
fira till den Kärns minne — förte
genom att lyfta till hvad dagens
främste skedd om den bortgångne
säger — och sedan genom att läsa
tillsammans ett och annat flöcke
ur Trithioffs saga, kanske ännu
något mer.

Och om till Skogsvandringen af
Snodsky.